

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 365/2010-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. H., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v B. v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 a jej uzneseniami č. k. Kv 40/2009-29 z 8. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-35 z 26. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-36 z 1. marca 2010, č. k. Kv 40/2009-41 z 18. marca 2010, č. k. Kv 40/2009-42 z 18. marca 2010 a č. k. 40/2009-46 z 31. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. H. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2010 (po doplnení 21. septembra 2010) doručená sťažnosť Mgr. J. H., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 a jej uzneseniami č. k. Kv 40/2009-29 z 8. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-35 z 26. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-36 z 1. marca 2010, č. k. Kv 40/2009-41 z 18. marca 2010, č. k. Kv 40/2009-42 z 18. marca 2010 a č. k. 40/2009-46 z 31. marca 2010.

Sťažovateľ uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. sp. zn. ČVS: KRP-88/OEK-ZV-2009 z 20. novembra 2009 mu bolo vznesené obvinenie za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú prokurátor krajskej prokuratúry uznesením sp. zn. Kv 40/2009 z 23. decembra 2009 zamietol.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ považoval vyjadrenia prokurátora obsiahnuté v predmetnom uznesení za neštandardné, 8. januára 2010 podal proti nemu námietku zaujatosti. Prokurátor krajskej prokuratúry podaním z 22. januára 2010 sťažovateľovi oznámil, že námietka zaujatosti nebola vznesená bez meškania, a preto o nej ďalej nekonal.

Sťažovateľ uviedol, že potom, ako bola jeho prvá námietka zaujatosti vybavená uvedeným spôsobom, 1. februára 2010 podal v poradí druhú námietku zaujatosti proti dozorujúcemu prokurátorovi. O tejto námietke rozhodol prokurátor krajskej prokuratúry uznesením č. k. Kv 40/2009-29 z 8. februára 2010 tak, že sa nevylúčil z vykonávania úkonov trestného konania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej

rozhodol krajský prokurátor uznesením č. k. Kv 40/2009-35 z 26. februára 2010 tak, že ju zamietol.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa prokurátor krajskej prokuratúry uznesením č. k. Kv 40/2009-36 z 1. marca 2010 rozhodol o v poradí prvej námietke zaujatosti tak, že sa nevytlúčil z vykonávania úkonov trestného konania v danej veci. Proti uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský prokurátor uznesením č. k. Kv 40/2009-41 z 18. marca 2010 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ uviedol, že ešte medzitým, teda 8. marca 2010, podal v poradí tretiu námietku zaujatosti proti dozorujúcemu prokurátorovi, ktorý o nej rozhodol uznesením č. k. Kv 40/2009-42 z 18. marca 2010, v ktorom sa opäť nevytlúčil z vykonávania úkonov trestného konania. Proti danému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský prokurátor uznesením č. k. Kv 40/2009-46 z 31. marca 2010 zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa sa tieto rozhodnutia krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 „*v zásade obmedzujú na formálny pohľad na vec, na všeobecné a formálne konštatácie a poukazovanie na znenia a výklad jednotlivých na vec vzťahujúcich ustanovení Tr. poriadku bez tohto, aby reagovali a vypořádali sa s konkrétnymi argumentmi a výhradami sťažovateľa týkajúcimi sa javovej stránky veci, osobitne vo vzťahu k existencii a aplikácii tzv. teórie zdania (uznávanej i medzinárodnými dohodami a rozhodnutiami), k podmienkam a dôvodom pre jej uplatnenie v posudzovanej veci. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ považuje označené rozhodnutia aj za náležité nezdôvodnené a nepreskúmateľné, pričom absencia náležitého zdôvodnenia rozhodnutia vo svojej podstate predstavuje odňatie možnosti právnej ochrany v trestnom konaní, čo tiež znamená a zakladá porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, predovšetkým porušenie práva na spravodlivý proces.*“.

Sťažovateľ zároveň poukázal na to, že v danej veci sa už v minulosti obrátil na ústavný súd so svojou sťažnosťou, ktorá bola na predbežnom prerokovaní odmietnutá uznesením č. k. II. ÚS 250/2010-19 z 13. mája 2010 pre neprípustnosť, a to z dôvodu, že

pred podaním sťažnosti nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že na účely preskúmania zákonnosti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 sa so svojím podnetom v zmysle § 31 a násl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Okrem toho poukázal na to, že postupom podľa § 363 a násl. Trestného poriadku žiadal generálneho prokurátora Slovenskej republiky o zrušenie namietaných rozhodnutí krajskej prokuratúry. Podľa vyjadrenia sťažovateľa ani generálna prokuratúra nevyhovela jeho právnym prostriedkom ochrany. Z uvedeného dôvodu bol sťažovateľ toho názoru, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpal všetky právne prostriedky na ochranu svojich práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Práva sťažovateľa Mgr. J. H. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli konaním a rozhodnutiami Krajskej prokuratúry v B. o námietkach zaujatosti sťažovateľa vo veci sp. zn. Kv 40/2009 porušené.

2. Krajská prokuratúra v B. konaním a rozhodovaním o námietkach zaujatosti sťažovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 40/2009 porušila i čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

3. Zrušuje sa uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v B. z 08. 02. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-29, uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v B. z 01. 03. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-36, uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v B. z 18. 03. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-42, uznesenie Krajského prokurátora v B. z 26. 02. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-35, uznesenie Krajského prokurátora v B. z 18. 03. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-41 a uznesenie Krajského prokurátora v B. z 31. 03. 2010 sp. zn. Kv 40/2009-46 a vec sa v rozsahu zrušenia vracia Krajskej prokuratúre v B., aby o nej znovu konala a rozhodla.

Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia, zdvorilo žiadame Ústavný súd, aby navrhovateľovi v prípade úspechu v konaní priznal právo na náhradu trov právneho

zastupovania ním zvoleným právnym zástupcom JUDr. J. K., advokátom so sídlom Z., za 2 (dva) úkony právnej pomoci vo výške 303,30 eur (prevzatie a príprava zastupovania = odmena 120,23 eur + režijný paušál 7,21 eur + DPH 24,21 eur; ústavná sťažnosť = 120,23 eur + režijný paušál 7,21 € + DPH 24,21 eur), podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 16 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. na účet právneho zástupcu navrhovateľa.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd konštatuje, že v zmysle uvedeného je predmetom konania na ústavnom súde namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny, namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 a jej uzneseniami týkajúcimi sa námietok zaujatosti.

Ústavný súd dáva do pozornosti, že obsahovo totožnou sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 4. mája 2010, sa sťažovateľ domáhal poskytnutia ústavnoprávnej ochrany. O tejto sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 250/2010-19 z 13. mája 2010 tak, že v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ju odmietol pre neprípustnosť, pretože sťažovateľ pred jej podaním nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje.

Po rozhodnutí ústavného súdu č. k. II. ÚS 250/2010-19 z 13. mája 2010 sa sťažovateľ so svojou sťažnosťou opäť obrátil na ústavný súd s tým, že uviedol, že o preskúmanie zákonnosti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 požiadal

generálnu prokuratúru, a to jednak využitím podnetu podľa § 31 a násl. zákona o prokuratúre, ako aj postupom podľa § 363 a násl. Trestného poriadku. Podľa zistení ústavného súdu a vyjadrenia sťažovateľa však ani generálna prokuratúra nevyhovela týmto podnetom, o čom svedčí jej v poradí posledný list adresovaný právnenému zástupcovi sťažovateľa č. k. XV/2 Pz 84/10-4 z 10. augusta 2010, z ktorého vyplýva, že podnet bol vyhodnotený ako neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný ak a) sa týka vecí, v ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu podmienky konania boli splnené.

Sťažovateľ zopakoval svoju pôvodnú sťažnosť, ktorá bola už predmetom konania vo veci sp. zn. II. ÚS 250/2010 bez toho, aby do tejto zahrnul aj konanie o podnete na generálnej prokuratúre sp. zn. XV/2 Pz 84/10 z 10. augusta 2010, konal tak napriek tomu, že mal vo veci primerané zastúpenie advokátom.

Teda o všetkých jeho námietkach už bolo rozhodnuté vo veci sp. zn. II. ÚS 250/2010 z 13. mája 2010.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Aktuálna sťažnosť sťažovateľa bola teda ústavnému súde podaná po vyčerpaní relevantných právnych prostriedkov, pričom generálna prokuratúra bola oprávnená a povinná v prípade zistenia porušenia základných práv sťažovateľa poskytnúť mu primeranú ochranu.

Ústavný súd konštatuje, že v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súde doručená 27. augusta 2010, sťažovateľ opäť namietal postup krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 40/2009 a jej uznesenia č. k. Kv 40/2009-29 z 8. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-35 z 26. februára 2010, č. k. Kv 40/2009-36 z 1. marca 2010,

č. k. Kv 40/2009-41 z 18. marca 2010, č. k. Kv 40/2009-42 z 18. marca 2010 a č. k. 40/2009-46 z 31. marca 2010. Táto sťažnosť teda nesmerovala proti postupu, resp. záveru generálnej prokuratúry, ktorá ako inštančne posledná preskúmavala sťažovateľovu vec, pričom jedine jej závery by mohli byť v danom prípade predmetom skúmania v konaní pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 152/2010).

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými, pretože rozhodovanie o takých otázkach je viazané na vyslovenie porušenia základných práv alebo slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2010